

Az üvegbe zárt jószág

Hideg tél volt a városban, amit Nagykabátfalvának neveztek. Nem is város volt ez, inkább egy nagyobb falu, de olyan élet volt ott, mint sehol máshol. Az emberek szeretetben éltek együtt. Segítették egymást a házépítésben, a betakarításban, kerti munkákban. Ebben a faluban élt egy kisfiú, akit Gergőnek hívtak. Árvaként nőtt fel a nagyszüleiével, de legbelül mindig magányosnak érezte magát. Sokszor volt szomorú, de télen mikor nagy ünnep közeledett, elővette kincsét, amit még anyukájától kapott. Egy havasgömb volt az, egy különösen gyönyörű havasgömb. Mindig, mikor hóeséssel kezdődött a reggel, kiszaladt a házuk előtti padhoz, leült, elővette hógömbjét, és nézegette. Egy bácsi volt benne, aki nagyon szegény volt, és egy kisfiú, aki ajándékot ad neki.

Gergő mindig is segítőkész gyerek volt. Boldogan segített mamájának főzni, kertészkedni. Majd különös ötlete támadt. Azon tűnődött, hogy mi lenne, ha ő lenne a kisfiú, aki a hógömbben van. Eszébe jutott, hogy van a városban egy idős néni, aki olyan magányos, mint ő. Sajnos a háborúban elveszítette a férjét és az egyetlen fiát. Gergő átérezte a fájdalmát, hiszen neki is mindig hiányzott az anyukája. Sokszor látta, ahogy a templom melletti padon üldögélt egy rózsafüzérrel a kezében, és imádkozott. Gergő is többször beszélgetett vele és mindig felvidította az öreg nénit. Mesélt neki az iskoláról, a tanulásról és ő is meghallgatta a nénit, aki sokat beszélt a fiáról. A szegény néni csak kevéske nyugdíjából élt, sokszor a falubeliek segítettek neki a ház körüli teendőkben, és élelemmel is ellátták. Nagyon hálás volt ezért, ugyanakkor rosszul is érezte magát, hogy nem adhatta vissza ezt a sok jót nekik.

Közeledett a karácsony és vele együtt az egyre hidegebb napok, hetek és hónapok. Gergő a házuk ablakából mindig érdeklődve figyelte az idős nénit. Sokszor gondolt rá akkor is, amikor eljött a szenteste. Minden házban kigyulladtak a fények. A nyitott ablakokból nagy kacagások, beszélgetések hallatszottak ki. Az emberek ettek, ittak, mulatoztak. Az asszony életében a karácsony volt a legnehezebb. Ajándékot se kapott senkitől. A kisfiú lefekvés után azon tűnődött, hogy mégis mivel tudná megajándékozni a nénit, és felvidítani őt.

Másnap reggel Gergő korán kipattant az ágyból. Előkereste az ajándékát, szépen becsomagolta, szalagot kötött rá, és a tetejére egy hatalmas piros masnit tett. Kiszaladt a templomhoz. A néni már ott ült a padon. Nagyon megörült, mikor meglátta a rohanó kisfiút, majd odébb húzódott, hogy le tudjon ülni. Mikor odaért, a háta mögül előhúzta az ajándékot, és átadta a neki. A néni tűnődve nézte az ajándékot. Kicsomagolta, majd mikor meglátta a csillogó havasgömböt, kicsordult a könnye és meghatódottságában megszólalni sem tudott. Mindkettőjük szíve megtelt szeretettel és boldogsággal. Gergő rögtön elmondta a néninek, hogy az anyukájától kapta halála előtt. Az öregasszony sírva hallgatta végig a történetet, de néha Gergőnek is elcsuklott a hangja. Persze, egy picit ő is szomorú volt, hogy a legnagyobb kincsét elajándékozta, de boldogsággal töltötte el, hogy örömet szerzett vele valakinek. Úgy érezte, sokkal nagyobb öröm adni, mint kapni.

Innentől kezdve egész életében ez az érzés vezette. Felnőtt korában nyitott egy szállodát, ahova szegényeket fogad be, hogy segítsen jobbra tenni életüket és számukra is meghitté varázsolni az ünnepeket. Később a gyerekeit is arra nevelte, hogy segíteni jó dolog, és sokszor elmesélte nekik ezt a történetet.